

Sygn. akt III PSK 172/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa L. K.

przeciwko A. J.

o świadczenia związane z podróżą służbową,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt VIII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 września 2020 r., sygn. akt VIII Pa (...) Sąd Okręgowy w L. w wyniku apelacji powoda L. K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w B. z 4 lipca 2017 r., sygn. akt IV P (...) w punkcie I w ten sposób, że zasądził od pozwanego A. J. na rzecz L. K. kwotę 26.964,36 złotych tytułem ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych, zaś w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Wyrokiem z 4 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w B., sygn. akt IV P (...) w sprawie z powództwa L. K. przeciwko A. J. o świadczenia związane z podróżą służbową, w pkt I oddalił powództwo, w pkt II zasądził od powoda L. K. na rzecz pozwanego A. J. kwotę 900 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu, pkt III oddalił w pozostałej części wnioski pozwanego A. J. o zwrot kosztów procesu, w pkt IV przejął na rachunek Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w B.) opłatę od

pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, a w pkt V przejął na rachunek Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w B.) wydatki postępowania.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając mu naruszenie art. 77³ § 1 i 77⁵ § 5 w zw. z art. 77⁵ § 2 k.p. w zw. z § 16 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej z 29 stycznia 2013 roku.

Wyrokiem z 16 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powoda i nie obciążył go kosztami procesu za drugą instancję. Sąd Okręgowy podzielił dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i zaaprobował argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego powód wywiódł skargę kasacyjną.

Wyrokiem z 26 września 2019 r. Sąd Najwyższy uchylił w całości zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Okręgowy w wyniku ponownego rozpoznania apelacji uznał ją za zasadną w części i zmienił zaskarżony wyrok.

Wskazał on, że powodowi w stosunku do pozwanego przysługuje roszczenie o zapłatę ryczałtu za noclegi w czasie zagranicznych podróży służbowych odbywanych od 24 kwietnia 2014 r. do 19 stycznia 2015 r. Błędne jest zatem stanowisko Sądu Rejonowego, że skoro pozwany pracodawca nie określił zasad przyznawania ryczałtu za noclegi ani regulaminie pracy ani też w regulaminie wynagradzania to z uwagi na niekonstytucyjność art. 21 ustawy o czasie pracy kierowców roszczenie za w/w okres powodowi nie przysługuje.

Z opinii biegłego z zakresu księgowości wynika, że L.K. powinien otrzymać należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych w łącznej kwocie 59.672,69 zł, w tym 29.692,80 zł z tytułu diet. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika także, że pozwany wypłacił powodowi świadczenia z tytułu podróży służbowych w kwocie 32.401,13 zł.

Podkreślić należy, że powód działał w postępowaniu przed Sądem sam, bez udziału fachowego pełnomocnika. Jakkolwiek pierwotnie domagał się tytułem

ryczałtów 14.071 zł, to na ostatniej rozprawie (po wywołanej opinii biegłego) wniósł o zasądzenie kosztów podróży, oświadczył, że nie ma stosownego zestawienia i nie jest w stanie go sporządzić. Powód jest osobą nieobebraną z zagadnieniami prawnymi, posiadającą jedynie wykształcenie zawodowe. Oznacza to, że powód domagał się pełnych kosztów podróży za okres od 24 kwietnia 2014 r. do 19 stycznia 2015 r. w wysokości wynikającej z opinii biegłego. Taka wola powoda wynika też z jego ostatnich zeznań jako strony w których oświadczył, że nigdy nie otrzymał rozliczonej delegacji i należności z tytułu ryczałtów. Kwoty 28 142 zł powód domagał się także w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym.

Tym samym Sąd drugiej instancji uznał, że powód zachował roszczenie o zapłatę kwoty 26.964,36 zł tytułem ryczałtów za noclegi i taką też kwotę Sąd Okręgowy sądził zmieniając częściowo wyrok Sądu pierwszej instancji. W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną strona pozwana w części, co do punktu I i III.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia, czy wewnętrzne ustalenia stron dotyczące zasad zwrotu ryczałtu za nocleg dokonane przed zawarciem umowy o pracę, należy zakwalifikować jako integralną część umowy o pracę i w rezultacie czy wyłączają one zastosowanie przepisów powszechnie obowiązujących do ustalenia ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych oraz mogą stanowić samodzielną podstawę takiego ustalenia?

Ponadto, zdaniem strony skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd Okręgowy uznał, iż z uwagi na to, że powód działał w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji sam, bez udziału fachowego pełnomocnika to nie potrafił sprecyzować wysokości swojego żądania, więc należy przyjąć, że żądał pełnych kosztów.

Skarżący zaakcentował, iż fakt, że powód w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji działał bez profesjonalnego pełnomocnika, co na marginesie było jego dobrowolnym i świadomym wyborem, nie uprawnia do tego, żeby orzekać poza granice żądania. Powód w toku postępowania kilkakrotnie był pytany przez Sąd pierwszej instancji, również po zapoznaniu się z opinią biegłej sądowej, jakiej kwoty ostatecznie żąda od pozwanego z tytułu zapłaty kosztów podróży służbowej. Powód jednoznacznie wskazywał, iż żąda zapłaty kwoty wynikającej z pozwu tj. w wysokości 28.142,00 zł z rozbiem 14.071,00 zł za ryczałt za noclegi i 14.071,00 zł za diety. Sprawia to, że nie można zakładać, że powód żądał pełnych kosztów i w rezultacie orzekać poza żądanie powoda zgłoszone w pozwie.

Ponadto nie sposób zgodzić się z argumentacją Sądu, jakoby uzasadnieniem, że powód nie mógł sprecyzować swojego żądania jest to, że nigdy nie otrzymał rozliczonej delegacji i należności z tytułu ryczałtów. Po pierwsze należy zauważyć, że Sąd pierwszej instancji uznał za niewiarygodne zeznania powoda w tym zakresie w jakim twierdził on, że nie otrzymał należności z tytułu podróży służbowych w tym ryczałtu za noclegi, natomiast Sąd drugiej instancji nie podważył tego ustalenia Sądu pierwszej instancji. Po drugie powód miał dostęp do akt sprawy przez całe postępowanie, a także zapoznał się z treścią opinii biegłej sądowej, ponadto Sąd pierwszej instancji wielokrotnie pytał się go, czy po otrzymaniu opinii chce zmienić powództwo, na co powód się nie zgadzał. W związku z czym nie sposób w tym stanie rzeczy zakładać, że powód rozszerzył powództwo i żądał pełnej kwoty kosztów podróży służbowej, tym bardziej, że modyfikacja powództwa powinna zostać stwierdzona na piśmie i doręczona pozwanemu.

Dodatkowo jak powód sam wskazywał w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie 2 września 2015 r. „za okres objęty żądaniem pozwu nie złożyłem pracodawcy żadnego rozliczenia delegacji. Podawałem tylko liczbę przejechanych kilometrów. Podróże krajowe odbywałem w ramach wskazanych przeze mnie podróży zagranicznych. Ja przestałem oddawać delegacje, ponieważ otrzymałem ustną informację, że kilometrówki obejmują wynagrodzenie zasadnicze, jak i należności z tytułu diet i ryczałtów.” Jak zatem można zakładać, że powód nie mógł wyliczyć żądania, skoro pomimo ciążącego na nim obowiązku to on znajdował się

w posiadaniu wszystkich delegacji i nie wydał ich pozwanemu pomimo kilkukrotnych żądań. Nadto powód już wcześniej dochodził roszczeń z tytułu podróży służbowych przeciwko innemu pracodawcy, nie można zatem zakładać, że nie był nieobeznany z zagadnieniami prawnymi w tym zakresie.

Zgodnie bowiem z art. 193 § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest dopuszczalna, jeżeli nie wpływa na właściwość sądu. Z kolei jak stanowi art. 193 § 2¹ k.p.c. z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być dokonana jedynie w piśmie procesowym. Przepis art. 187 k.p.c. stosuje się odpowiednio. Natomiast art. 466 k.p.c. wskazuje, iż pracownik lub ubezpieczony działający bez adwokata lub radcy prawnego może zgłosić w sądzie właściwym ustnie do protokołu powództwo oraz treść środków odwoławczych i innych pism procesowych.

W tej sytuacji uprawnienie, że powód mógł zgłosić ustnie do protokołu zmianę żądania powództwa, nie uprawnia do nadinterpretacji tego przepisu. Należy wskazać, iż jest to wyjątek od zasady pisemności, a tego wyjątku nie można interpretować rozszerzająco. Oznacza to, aby zmiana powództwa była skuteczna, to powinna być wyraźna tak aby pozwany bez żadnych wątpliwości mógł to zrozumieć i należycie odczytać podczas rozprawy w której do tego dochodzi. Ponadto pozwany powinien mieć możliwość ustosunkowania się do zmiany powództwa, w niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca, pozwany nie został poinformowany o zmianie powództwa, ani nie został zobowiązany do ustosunkowania się do tej zmiany. Ponadto w ocenie pozwanego powód do samego końca podtrzymywał powództwo w pierwotnej wysokości.

Dodatkowo zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 26 października 2017 r. wydaną w sprawie o sygn. akt: III PZP 2/17 ryczałt za nocleg w podróży służbowej kierowcy zatrudnionego w transporcie międzynarodowym może zostać określony w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę (art. 77⁵ § 3 k.p.) poniżej 25% limitu, o którym mowa w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz w § 16 ust. 2

rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167).

Zgodnie z art. 322 k.p.c. jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

W niniejszej sprawie Strony ustaliły, iż koszty podróży służbowej będą rozliczane na podstawie tzw. kilometrówki. Sąd pierwszej instancji ustalił, czego nie kwestionował Sąd drugiej instancji, iż kierowcy zatrudnieni u pozwanego otrzymali wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę na poziomie płacy minimalnej, którego odbiór potwierdzali podpisując listę płac. Ponadto z tytułu podróży służbowych otrzymywali dodatkowe świadczenie pieniężne, ustalone według stawki kilometrowej, które, zgodnie z przyjętą u pracodawcy praktyką oraz ustaleniami między pracodawcą a pracownikami, miało stanowić pokrycie należnych diet i ryczałtów. Stawka tego świadczenia była uzależniona od liczny przejechanych kilometrów i rodzaju odbywanej trasy przejazdu. Wynosiła, w przypadku podróży krajowych 35 gr za kilometr, a w podróżach zagranicznych 37 gr za kilometr (w późniejszym okresie 40 gr za kilometr). Dodatkowo po każdym odbytym kursie kierowcy otrzymywali 20 litrów paliwa. Z tytułu tzw. „kilometrówki” pozwany wypłacił powodowi kwotę 32.401,13 zł, ponadto otrzymał on zaliczki w kwocie 1.930 euro i paliwo o wartości 1.440 zł.

W niniejszej sprawie pozwany zapewniał powodowi odpowiednie warunki do nocowania w fabrycznie przystosowanej do tego „kabinie sypialnej”, wyposażonej w dwa łóżka, ponadto powód otrzymał kwotę 32.401,13 zł tytułem zwrotu kosztów podróży służbowych, 20 litrów paliwa o wartości 1.440,00 zł, a także kwotę 1.930 euro tytułem zaliczek, których nie zwracał. Sąd drugiej instancji wyliczając natomiast żądanie powoda oparł się na wyliczeniu kwot ryczałtów za noclegi w oparciu o przepisy powszechnie obowiązujące, a nie wewnętrzne ustalenia stron, które powinny stanowić integralną część umowy o pracę. Ponadto Sąd drugiej

instancji obliczając nawet należną powodowi kwotę ryczałtów za noclegi nie uwzględnił wypłaconych mu na ten poczet niezwracanych zaliczek ani kosztów paliwa, które powód otrzymał powód od pozwanego.

Niewątpliwie zatem Sąd drugiej instancji przy orzekaniu naruszył art. 322 k.p.c. nie biorąc pod uwagę przedstawionych wyżej okoliczności i nie przychylając się do ustalenia kosztów ryczałtu za nocleg wg wewnętrznych ustaleń powoda z pozwanym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających

rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Należy zauważyć, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie sprostął wskazanym powyżej wymogom, bowiem przedstawione zagadnienie prawne nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i stanowi jedynie próbę podważenia oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy dokonanej przez Sąd drugiej instancji. Strona skarżąca pomija, że Sąd drugiej instancji był związany wyrokiem Sądu Najwyższego, który stwierdził, że u

powoda nie funkcjonowały regulacje wewnętrzne dotyczące zasad wypłaty ryczałtów za noclegi. Próba ich „poszukiwania” na obecnym etapie w postaci jakichś ustnych ustaleń, w dodatku dokonanych przed zawarciem umowy o pracę, a zatem nawet nie będących przedmiotem ustaleń w ramach umowy o pracę jest zdecydowanie spóźniona i służy jedynie podważaniu ustalonego stanu faktycznego, co na etapie postępowania w przedmiocie skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne.

Z kolei przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Również tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wykazał. Zarzuty sformułowane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniają twierdzenia, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rażącego, widocznego na pierwszy rzut oka, naruszenia przepisów prawa.

W kwestii „rozszerzenia” powództwa wskazać należy, że Sąd drugiej instancji zasądzając na rzecz powoda kwotę 26.964,36 zł poruszał się w ramach żądania pozwu. Uwagi Sądu drugiej instancji, co do znajomości prawa przez powoda, należy odnieść do podstawy prawnej dochodzonej kwoty. Sąd drugiej instancji, w ramach dochodzonej przez powoda kwoty 28.142 zł, miał prawo ustalić podstawę prawną tego roszczenia, zgodnie z zasadą *dabo mihi factum, dabo tibi ius*, nie był on bowiem związany wskazaną przez powoda podstawą prawną dochodzonych kwot.

W pozostałej natomiast części uzasadnienie wniosku stanowi w istocie polemikę ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji i przyjętą przez ten sąd oceną stanu faktycznego niniejszej sprawy i stanowią powtórzenie argumentacji mającej uzasadniać występowanie w niniejszej sprawie zagadnienia prawnego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.